

CRÍTICA / CÒMIC

'Lydie', una epopeia quotidiana

Una història intimista que evita els vicis dels 'slice of life' i amb un missatge més revolucionari del que podria semblar

XAVIER GORDI

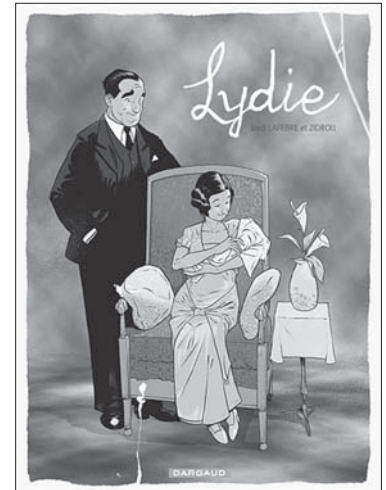
La dedicatòria amb la qual Zidrou, guionista belga resident a Espanya de llarga experiència al seu país (però no al nostre), obre *Lydie* és una declaració d'intencions que condensa l'esperit del còmic: un elogi de poques paraules, gens edulcorat, dels ulls plens de vida i generositat del seu pare malalt de càncer, mentre ajudava els autors durant el procés creatiu del llibre. D'aquí en podem extreure diverses premisses: les ganes d'oferir als altres allò que tens de més preuat, l'ànsia de gaudir de la vida, el recurs a l'humor en els moments complicats, l'acceptació de les desgràcies i l'assimilació del pas del temps i també la presència d'aquelles persones que ens neguem a deixar marxar.

És ni més ni menys el que trobem a *Lydie*, un còmic fresc i una de les sorpreses més agradables de l'últim Saló del Còmic de Barcelona. L'obra ha estat reconeguda amb diversos premis a Angulema i al Quebec, entre d'altres, encara que per la seva temàtica, aliena a l'èpica o a la polèmica (els ingredients essencials avui en dia per ser un *top ten*), ha passat de manera bastant discreta per les nostres llibreries, malgrat haver deixat un molt bon regust als que n'hem pogut gaudir. Ens trobem amb una d'aquestes joietes que es descobreixen quan hom es deixa endur per l'instint a la llibreria i obeeix l'impuls irrefrenable d'adquirir una obra observant-ne només la portada captivadora i la lloable edició de Norma.

El llibre, però, no seria el mateix sense la tasca de Jordi Lafebre, un jove dibuixant barceloní i professor de l'escola Joso, que reconeix haver begut dels grans mestres francesos i belgues, amb Uderzo al capdavant, però també de fonts alienes al còmic com ara el cinema. Cal destacar la capacitat del dibuixant de dotar d'individualitat la gran quantitat de personatges, tot i les escasses pàgines del còmic, i el bon gust que mostra en l'aplicació de colors càlids i vius pels moments feliços i tons més freds pels fragment dramàtics. A l'inici de l'obra dos zooms ens presenten el context físic (un personatge més de l'obra) on es desenvoluparà l'acció. El primer és un carreró sense sortida conegut com el *Callejón de los bigotudos* per un anunci de sabó amb un bebè a qui un brètol ha dibuixat un bigoti. El segon zoom ens presenta la curiosa narradora de la història, una modesta verge tallada en fusta que no fa miracles des de la façana d'un edifici del carreró. I ben aviat coneixerem la protagonista, Lydie, una personeta que no aconsegueix superar el moment del part i només existeix en l'imaginari de la seva mare.

La trama gira al voltant de Camille, una noia bastant curta de mires, filla d'Augustin, més conegut com a Papa Chu-chú (ja que és maquinista de tren), que es va quedar vidu quan va néixer

la seva filla. Camille està embarassada de pare desconegut i perdrà la nena (Lydie) en el moment de parir. Al cap d'uns mesos Camille explicarà que la seva filla ha tornat i, un cop superat el desconcert inicial, tothom optarà per ser còmplice de la camàndula per tal de fer-la feliç. A partir d'aquí assistim a una sèrie d'episodis, alguns més rodons que d'altres, que ens posa davant els ulls un pintoresc mosaic de personatges d'un microcosmos entranyable: la celebració de l'aniversari de la Lydie, en el qual l'avi es veu obligat a empatxar-se de pastís, el Dr. Fabian (conegut com a Dr. Fantasia) havent-se de llevar a mitjanit perquè Lydie està malalta, el passeig en tren on el revisor es nega a deixar pujar sense bitllet la protagonista, el primer dia d'escola... Fins arribar al punt en què la gent tracta Lydie com una veïna més i comença a dubtar fins i tot de la seva inexistència, en un procediment similar a la quixotització de Sancho Panza. El temps s'esmuny fins que Lydie haurà d'emprendre el vol i deixar el niu familiar per poder fer la seva vida i la veurem per primera vegada en carn i ossos, des del prisma de la seva mare.

La implicació dels autors es percep sobretot en la riquesa de detalls, les referències literàries i d'època (la primera meitat del segle XX) i els abundants paral·lelismes, com la combinació entre el part tràgic de Camille i el part múltiple d'una gateta o entre la quitxalla que juga al palet (la *rayuela*, el joc on el mateix camí porta al cel i a la terra) i l'aparició de Lydie.

Lydie és una història intimista, que no cau en els vicis dels tan explotats *slice of life*, amb un missatge més revolucionari del que pot semblar a primera vista perquè està embolcallat amb un esperit de bonhomia. Tal com diu un dels personatges, "al fin y al cabo ¿por qué hacer el mal cuando resulta tan sencillo hacer el bien?". L'obra de Jordi Lafebre i Zidrou reivindica el dret a ser feliç defugint l'enfrontament amb la realitat i buscant refugi en la ficció. En això esmicola les teories individualistes que imperen avui en dia i demostra que és un camí tan vàlid com un altre, a condició de tenir el suport dels que t'envolten.

PD: S'acaba d'editar *La anciana que nunca jugó al tenis y otros relatos que sientan bien*, del mateix guionista i diversos dibuixants, entre ells Jordi Lafebre.

Jordi Lafebre i Zidrou, *Lydie*. Norma Editorial. Barcelona: 2011. ISBN: 978-84-679-0466-6